Dimecres 18 de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mt* 15,21-28): Jesús es retirà a la regió de Tir i Sidó. I succeí que una dona cananea vinguda d'aquelles contrades cridava, dient: «Compadeix-te de mi, Senyor, fill de David! La meva filla està molt malmenada per un dimoni». Però ell no li respongué paraula.

I acostant-s'hi els seus deixebles, el supliquen dient: «Despatxa-la, perquè crida al darrere nostre». Però ell, responent, digué: «No he estat enviat sinó a les ovelles perdudes de la casa d'Israel». Però ella vingué i l'adorà, dient: «Senyor, ajuda'm!». I ell, responent, digué: «No està bé prendre el pa dels fills i tirar-lo als cadells». Però ella digué: «Sí, Senyor, perquè també els cadells mengen de les engrunes que cauen de la taula dels seus amos». Llavors Jesús, responent, li digué: «Oh dona, gran és la teva fe! Que et sigui fet com tu vols». I es va guarir la seva filla en aquella hora.

© Albada Editorial / evangeli.net

«Oh dona, gran és la teva fe!»

Mn. Jordi CASTELLET i Sala
(Vic, Barcelona, Espanya)

Avui sentim sovint l'expressió "s'ha perdut la fe", i ho diuen persones que demanen a les nostres comunitats el bateig dels fills o la catequesi dels infants o el sagrament del matrimoni. Aquesta paraula mira el món en negatiu, té el convenciment que els temps passats foren millors i que ara som al final d'una etapa on no hi ha res de nou per dir, ni tampoc no queda res de nou per fer. Evidentment, es tracta de persones joves que, en la majoria dels casos, veuen amb un cert to de tristesa com el món ha canviat tant, des dels seus pares, que potser vivien una fe més popular, que ells no s'hi han sabut adaptar. Aquesta experiència els deixa insatisfets i sense capacitat de reacció quan, de fet, potser es troben a l'entrada d'una nova etapa que cal aprofitar.

Aquest passatge de l'Evangeli copsa l'atenció d'aquella mare cananea que demana una gràcia per a la seva filla, reconeixent en Jesús el Fill de David: «Compadeix-te de mi, Senyor, fill de David! La meva filla està molt malmenada per un dimoni» (Mt 15,22). El Mestre en queda sorprès: «Oh dona, gran és la teva fe!», i no pot fer res més que actuar a favor d'aquelles persones: «Que et sigui fet com tu vols» (Mt 15,28),

tot i que no semblen entrar dins dels seus esquemes. No obstant, en la realitat humana es manifesta la gràcia de Déu.

La fe no és patrimoni d'uns pocs, ni és propietat dels qui pensen que són bons o dels qui ho han estat, que tenen aquesta etiqueta social o eclesial. L'acció de Déu precedeix l'acció de l'Església i ja l'Esperit Sant està actuant en persones de les que mai no hauríem sospitat que ens duguessin un missatge de part de Déu, una sol·licitud a favor dels més necessitats. Diu sant Lleó: «Estimats meus, la virtut i la saviesa de la fe cristiana són l'amor de Déu i del proïsme: no falta a cap obligació de pietat qui procura retre culte a Déu i ajudar el seu germà».

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «És cert que la veritat fuig sempre de les ments que no són humils» (Sant Agustí)

- «L'Ésser de Déu és el més vertader: és l'etern, l'origen i el fonament de tot. I el Crist és la imatge encarnada d'aquesta Veritat» (Benet XVI)

- «Molt sovint, en els Evangelis, algunes persones s'adrecen a Jesús dient-li "Senyor". Aquest títol palesa el respecte i la confiança dels qui s'acostaven a Jesús (...): 'És el Senyor!' (Jn 21,7)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 448)